

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

*„Dělejme vše
s úsměvem“*

Helena Kmiec
1991–2017



ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2024
19. ROČNÍK

4



Drazí přátelé,

svatý apoštol Pavel píše Korintským: „V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc. Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“

„Den spásy“ se pro nás všechny otevřel, když se otevřelo na kříži Ježísovo srdce. Díky tomu můžeme každý den odevzdat Bohu své hříchy a získat nový život skrze milost posvěcující.

Jednou za 25 let Svatý otec vyhláší Svatý rok, čas odpustků a velkých Božích milostí, aby nám připomněl, že čas běží, a povzbudil nás, abychom nečekali, ale uchopili Boží ruku, kterou nám Bůh s láskou podává.

Přejeme Vám požehnaný Svatý rok. Podejme Bohu ruku, aby byl „Bohem s námi“.

otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Małgorzata Śwachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Jan Graubner	3
P. Jaroslav Brož:	
Kristus je stejný včera i dnes i navěky	4
P. Křištof Grzywocz:	
Božský majestát a slepice	6
Svatý rok 2025	
Podmínky pro získání odpustků	8
Rozhovor: Mons. Jan Zajac	13
Zasvěcení Božímu milosrdenství a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie	19
„S Pánem Bohem, Helenka“	
Helena Kmiec / modlitba za blahorečení	22
Poslání a spiritualita sv. Faustyny:	
Pouť ke sv. Faustyně	27
Korunka s radiem Proglas	28
Na apoštolských cestách: Nebe na zemi	30
Budete mými svědky: Popelnice	
Bl. Jan Havlík	32
Knižní nabídka: Kuřák Bible	34
Zahájení noviciátu pallotiniů	35
Setkání kustodů / Lectio divina	36
V. Kongres o BM / Svatý rok 2025	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace	39
Zadní obálka: Kalendář BM 2025	40

Mons. JAN GRAUBNER

ARCIBISKUP PRAŽSKÝ A PRIMAS ČESKÝ

CESTA ZAČÍNÁ OSOBNÍM ROZHODNUTÍM PRO LÁSKU



Vstupujeme do Svatého roku, jehož hlavním poselstvím je naděje. Ta je víc než optimismus, pohled z lepší strany. Naděje se rodí z lásky a stojí na lásce. Křesťanská naděje stojí na jistotě, že nikdo a nic nás nemůže odloučit od Boží lásky. Láska bývá zkoušená. Soužení však plodí vytrvalost. Vytrvalost plodí osvědčenost, osvědčenost plodí naději. Pokud objevíme trpělivost, zjistíme, že trpělivost udržuje naději živou a upevňuje ji jako ctnost a životní styl. Kde chybí naděje, ztrácí se touha po předávání života či víry. Touha mladých lidí po dětech, které jsou ovocem jejich plodné lásky, otvírá každé společnosti budoucnost. Podobně touha dělit se o svou víru s druhými otevírá budoucnost církvi.

Ekonomové upozorňují, že pro šťastnou budoucnost naše země potřebuje nejen dobré investice, ale i větší porodnost a dobrou výchovu další generace. Jsem přesvědčen, že cesta k řešení začíná osobním rozhodnutím pro lásku, která je víc než cit nebo vášeň. Pro lásku, která chce dobro druhých stejně jako dobro svoje, která je velkorysá a umí být k druhým stejně milosrdná, jako je k sobě, nebo jak to čeká od druhých.

Nový rok je příležitostí nejen k dobrým předsevzetím, ale i k uzdravujícímu pohledu do minulosti, k odpuštění všem, kteří nám ublížili. Kdo dokáže odpustit a už na to nevzpomínat, zbaví se zbytečné zátěže. Je svobodnější. Odpuštění nezmění to, co se stalo. Může však umožnit, že budeme žít bez zášti, jízlivosti a pomsty.

Křesťanská naděje vychází z víry v život věčný. Jestli naděje na věčnost chybí, je důstojnost člověka poškozena, záhady života a smrti, viny a bolesti nemají řešení. Nejednou přichází beznaděj. Křesťan má naději, že bude žít s Kristem na věky. On ví: Jsem milovaný, proto jsem. Kéž nám Svatý rok pomůže znovu najít důvěru v rodině, v církvi i ve společnosti.



KRISTUS

JE STEJNÝ
VČERA I DNES
I NAVĚKY

Prohlášení v závěru Listu Židům zní jako obecná věta: „Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8). Její široký obsah jistě nelze popřít: Ježíš, věčné Boží Slovo, nemá začátek a konec, je jako Bůh neměnný a to, kým je a co říkal a dělal, je trvale platné. Ale v souvislosti Listu Židům má tato věta navíc zvláštní význam. Týká se Krista jako velekněze nové smlouvy. Ten nyní přebývá

v Boží slávě a ustavičně se za nás přimlouvá. Jeho viditelnou přítomnost zde na zemi nám pak v každé generaci zprostředkují viditelní služebníci. List Židům je nazývá „představení“; řecký výraz se doslova překládá „ti, kdo vedou“ (*hégúmenoí*, viz v řecké církvi dodnes používaný titul „igumen“). Všimněme si, že hlavním prostředkem vedení k Bohu a ke svatosti je Boží slovo, které mají hlásat. Ono je světlem a silou na cestě k nebi. Součástí jejich služby slova je osobní příklad, někdy završený statečnou mučednickou smrtí, na kterou možná naráží slova „uvažte, jak oni skončili život, a napodobujte jejich víru“ (Žid 13,7). Kristus je tedy jediným veleknězem nové smlouvy, nepotřebuje být už nikým nahrazován. Tuto pravdu zdůrazňovali třeba reformátoři jako Martin Luther. V tom měli pravdu, ale ne celou. Kristovo kněžství je od začátku církve svátostně zpřítomňováno ordinovanými – vysvěcenými – služebníky. Kněží a biskupové nejsou v církvi náhražkou Krista, ale viditelnými služebníky jeho jediného kněžství. Tím se podstatně liší od starozákonních kněží, kteří byli služebníky jiného bohoslužebného řádu.

Abychom pochopili jedinečnost Kristova kněžství, podívejme se krátce na to, jaký ráz měla izraelská bohoslužba a s ní spojené kněžství. Kněžství v Izraeli bylo podle Božího příkazu svěreno příslušníkům kmene Lévi, a to jen těm, kteří měli původ v rodině Mojžíšova bratra Árona. Proto všechny kněze izraelský zákoník nazývá „Áronovými syny“. Z toho plyne, že kněžství bylo dědičné, předávalo se z generace na generaci v rámci jedné pokrevní linie. Tento typ kněžství měl výhodu v tom, že jeho pokračování bylo zaručeno přirozeným předáváním života v rámci rodiny. Mělo ale také nevýhodu: každý kněz byl ve svém úřadu omezený – přinejmenším svou smrtí. Toho si je vědom i autor Listu

Židům: „Dříve se mnozí stávali kněžskými, protože umírali, a nemohli tedy jimi být stále“ (Žid 7,23).

Jestliže ale chtěl tento autor ukázat, že Kristovo jediné věčné kněžství mělo už ve Starém zákoně nějaký prorocký předobraz, pak nemůže hledat mezi áronskými kněžskými, ale musí se poohlédnout po jiném typu kněze. A nachází ho v tajemné postavě Melchizedecha. Písmo o něm podává velmi málo informací. Toho autor Listu Židům využívá a ve stylu rabínských vykladačů prohlašuje: „Neuvádí se jeho otec, matka, rodokmen, kdy začal žít a kdy skončil; tím se podobá Božímu Synu a zůstává knězem navždy“ (Žid 7,3). Podle principu „co není v Písmu, neexistuje“ tedy Melchizedechův biblický portrét – byť se ve skutečnosti narodil i zemřel a měl pozemské rodiče – naznačuje Kristovo věčné kněžství.

Jaké poselství z toho plyne pro nás? Z učení apoštola Petra víme, že už křest činí z člověka kněze. Církev toto kněžství dnes nazývá křestním nebo všeobecným kněžstvím. Jeho smyslem není vytlačovat nebo nahrazovat nositele tzv. služebného kněžství, tedy vysvěcené jáhny, kněze a biskupy. Všichni pokřtění, účastníci královského kněžství, mají každý na svém místě „přinášet duchovní oběti, Bohu příjemné, skrze Ježíše Krista“ a rozhlášovat, „jak veliké věci vykonal ten,“ který nás „povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světu“ (1 Petr 2,5.9). Slovy Listu Židům se účast na jediném kněžství Kristově uskutečňuje vírou, nadějí a láskou (srov. Žid 10,22–25). Ve spojení s Kristem, jediným věčným veleknězem, tedy máme už nyní účast na jeho oslavení a současně mu v tomto proměnlivém světě sloužíme tím, že mu propůjčujeme své tělo, mysl, srdce, duši, aby mohl dál účinně působit a proměňovat tento svět ke slávě svého Otce.

P. Jaroslav Brož ■



Leon Frederic:
Sv. František, 1882

Božský majestát a slepice

Muž se modlil večerní modlitbu. Pán Ježíš k němu přistoupil a pozorně si ho prohlédl. „Možná bychom si mohli promluvit,“ navrhl. „Počkejte, až dokončím svou modlitbu,“ odpověděl muž. Příběh může znít humorně, ale obsahuje také drama, které prostupuje životy mnoha lidí, kteří se modlí. Proč je moje modlitba tak únavná, proč je v ní tak málo vášně a úžasu? Jak to udělat, aby to nebyla jen únavná povinnost, která nestačí být zdrojem síly, nadšení a kreativity? Co dělat, abychom při modlitbě neodmítli setkání?

Za dramatem recitovaných modliteb je často problém s vírou v Boží přítomnost. Je vůbec možné, že by mě Bůh zde v mém světě mohl oslovit? Možná je potřeba jet někam daleko, na svatou horu Athos, do Fatimy nebo do Čenstochové? Nevybírá si Bůh zvláštní místa a zvláštní časy, aby promluvil k lidstvu? Nebo to možná vyžaduje zvláštní asketismus, něco jako je namáhavá tibetská cesta, abyste se dostali do oblastí obývaných Bohem a překvapili Ho svou přítomností? Ale tady a teď? Můj šedý a nepřipravený každodenní život: neukližený pokoj, chaotické myšlenky, nevyznané hříchy, ve vedlejších pokojích puštěná televize, pobíhající děti. Teď a tady? Někde jsem slyšel o dveřích, u kterých Bůh stojí a klepe, ale asi by to mělo být chápáno symbolicky a poeticky.

Jednou, uprostřed událostí každodenního života, zaslechla žena u studny slova: Dej mi napít! (Jan 4:7). Muž jménem Zacheus, aniž by si to nějak naplánoval, najednou seděl s Pánem u svého vlastního stolu (srov.

Lk 19,1-10). Kristus vstoupil do komplikovaného světa Piláta a mluvil s ním (srov. Jan 18,28 – Jan 19:16). Poznala ho Tereza z Lisieux a Faustyna Kowalská.

Touha Ducha Svatého po vtělení a jeho schopnost sestoupit do života lidí neskončila dnem Zvěstování ani betlémskou nocí. To, co je v případě křesťanství tak ohromující, je zkušenost nepochopitelné Boží blízkosti: „Nebesa a země jsou plné tvé slávy“ (Sanctus). Víra, kterou vyznává básník Norwid: „Pane, skrze všechno jsi ke mně mluvil“ zůstává jednou ze stop této zkušenosti, která utváří identitu věřících lidí.

Na druhé straně si člověk nemůže zaručit právo přesně číst Jeho přítomnost. Nemá klíč, podle kterého by mohl s jistotou říci: „Tady nebo tam.“ Již v 16. století sv. Jan od Kříže varoval: „Jsem proto velmi překvapen, že i dnes existují duše bez opatrnosti, které když ve chvílích soustředění slyší některá slova, považují je všechna za slova Boží. Tvrdí, že je to tak, a říkají: „Bůh mi to řekl“, „Bůh mi dal tuto odpověď“. Nejčastěji

to samozřejmě nejsou Boží slova, ale jejich vlastní odpovědi.

Není to člověk, kdo si představuje a vytváří přítomnost Boha uprostřed života, ale je to Bůh, kdo rozhoduje o tom, kdy a prostřednictvím jakého „nástroje“ zahraje člověku svou „píseň písní“. Dělá to „opakovaně a různými způsoby“, ale je to On, kdo si vybral Betlém, je to On, kdo mluvil s cizoložnou ženou a se Šavlem, je to On, kdo mluví prostřednictvím kázání vesnického kněze, skrze odpolední pobožnost, hostii zvednutou nad obličejem kněze, skrze chlapce zašpiněného od hraní, skrze trpícího přítele.

Je-li pravda, že Bůh je tak blízko, že – tak překvapivě normálně – je přítomen v našich životech jako anděl na obrazech Jaceka Malczewského, proč pak „oči tak často zůstávají uvězněny“? Ve spiritualitě prvních století nebyl obecně kladen důraz na hledání Boží vůle nebo „stupně dokonalosti“. Především byla zdůrazněna „čistota srdce“. Svatý Augustin v jednom ze svých kázání řekl: „Celý život, bratře, spočívá v tom očistit oči srdce tak, aby mohly vidět Boha.“ Člověk se dívá na svět skrze hloubku své pravosti a citlivosti, které vyrůstají z víry. Pouze tato hloubka rozpozná hloubku.

Nehofelo v nás srdce, když k nám na cestě mluvil a vysvětloval nám Písmo? (Lukáš 24:32). Zúžení zóny vnímání do „vnějších“ smyslů, do toho, co je vidět a slyšet, je zmrzačením člověka. To, co pak člověk vidí, je pekelně nudné. Srdeční slepota je nejnebezpečnější lidskou nemocí. V křesťanské tradici existuje víra v existenci duchovních smyslů, které nám umožňují všimat si hlubšího, duchovního rozměru reality. Mají důležité spojení s „čistotou srdce“ a odhalují svět v jeho pravé podobě. Duchovní smysly se v člověku znovu aktivují prostřednictvím pohledů ve víře. Pokud se dívám, naslouchám, dotýkám se a věřím, že Bůh může

„promluvit skrze všechno“, pak se mé smysly stanou duchovněji a potvrzují moudrou intuici víry. A když svět vnímáme svými duchovními smysly, naše víra se stává tělesnější – citlivější k realitě a každodenní konkrétnosti. Zkušenost víry nemusí unikat za banalitu všedního dne do vzdáleného Božího světa, nemusí za duchovní zkušenost platit odchodem z nudné reality svého domova, práce a kultury. Tady a teď jsme ohromeni nepochopitelnou krásou, dobrotou a pravdou. Pak můžete celé hodiny stát a zírat na květiny. Zdá se, že k přežití tohoto dne stačí vůně rozkvetlého akátu. Jak je tehdy zřejmé, že k výchově dítěte je mnohem potřebnější dlouhá společná procházka než nákup počítače. Kolik krásy je v tichu, něze, Mozartově hudbě a nedělní liturgii. To, o čem sníme, po čem toužíme, je tak blízko!

Dnes zájem o svět mystiků roste – v jejich životě však zůstávají každodenní život a Bůh neoddělitelní. V jednom ze svých dopisů napsala sv. Terezie z Ávily: „Tímto dopisem dosvědčuji, že jsem dnes, v předvečer svátku Očišťování Panny Marie v roce 1573, obdržela sedmdesát a dvě slepice; a že tomu tak je, potvrzuji svým podpisem. Kéž vás náš Pán vždy obklopuje svou svatou ochranou a kéž vám Jeho Božský Majestát udělí takovou štědrost svého bohatství, jakou vám jen Bůh může udělit. Amen.“

Cesta do každodenní reality vede skrze modlitbu. Její nepřítomnost otevírá brány iluze, která maluje každodenní život v šedých barvách. Slibuje barevnou realitu, krásnou a uspokojující, jejíž jedinou nevýhodou je, že není „tady a teď“. Kdo odděluje realitu od modlitby, ztrácí obojí. Jsou to dvě strany téže reality, podobně jako dvě zrcadla umístěná proti sobě – každé z nich nekonečným způsobem odráží jejich vzájemnou krásu.

P. Krištof Grzywocz ■



Nils Gustaf Hakansson

NULA – NOVÝ ZAČÁTEK

Nils Gustaf Hakansson byl odmítnut, když se v roce 1951 chtěl přihlásit na první ročník dálkového cyklistického závodu ve Švédsku. Lze se však tomu divit? Co bychom řekli my, kdyby před námi stanul šestašedesát let starý, vousatý muž a řekl, že chce jet týden na kole přes celou zemi? Gustav byl v důchodu. Kdysi se živil jako řidič autobusu. Po celý svůj život jezdil na kole. Už když mu bylo dvacet, projel na kole celé Švédsko. Dnes už mu sice není dvacet, nikdy však není pozdě. Gustav se proto rozhodl startovat „na černo“. Jelikož ale závod začínal na severu země, musel jet 1500 km na startovní místo. Zvládl to na čas. Na sobě měl košili a na tu nakreslil velikou nulu. Když závod začal, nepozorovaně se připojil k asi padesáti mladým mužům. Závod měl po týdně skončit na druhém konci země.

SVATÝ ROK JE

Gustav, sám starý, jel na starém kole a na konci závodníků. V podstatě byl k smíchu. Není přece možné, aby byl schopen udržet tempo s ostatními, natož vyhrát. Jenže Gustav nezastavoval jako ostatní každý den večer. Podle programu závodu by měli závodníci každý den večer zastavit a odpočinout si. Gustav jel sice pomalu, ale skoro pořád. Když mladí závodníci šli první noc závodu spát, Gustav byl 20 km za nimi. Když ale ráno nasedali na kola, Gustav byl už 40 km před nimi. Za první tři dny spal jen pět hodin. Před ostatními měl náskok kolem 200 km! A aby nebylo pochyb, že opravdu celou cestu jel, Gustav si zařídil policejní dohled. Celé Švédsko přestalo sledovat závod, sledovalo jen Gustava. V rozhlasě i v hospodě zněla v podstatě jedna otázka, zda to vydrží... Podél cesty stály davy lidí, a hlavně dětí, kterým se vousatý děda strašně líbil.

Po necelém týdnu se Gustav blížil k cíli. Měl víc než jednodenní náskok. Necelý kilometr před cílem musel z kola, protože selhala pneumatika. Gustav dotlačil kolo až k cílové pásce, pak na kolo nasednul a s prázdnou duší projel cílovou čáru. Následující odpoledne měl Gustav audienci u krále Gustava VI. Adolfa.

DAR SVATÉHO ROKU

Krásný příběh Gustava nás může mnoho naučit. Každý si z toho může vzít něco přímo pro sebe. Například, že nikdy není pozdě. To, co se ale týká nás všech, je cesta a cíl. Gustav věří, že dosáhne cíle. A tato jeho víra je pro vítězství zásadní. Co je však kromě víry to, bez čeho by Gustav nebyl schopen cíle dosáhnout? Přece kolo. Kolo bych přirovnal k Boží milosti. Bez Boží milosti nemůžeme v duchovním životě opravdu nic. A co

LÉK NA ŠPATNĚ PROŽITÝ ČAS

bylo ještě důležité pro Gustavovo vítězství? S ohledem na jeho věk a možnosti nastavená strategie: prozíravé a poctivé využití času. Tady se dotýkáme asi problému, který se více nebo méně týká nás všech. Gustav jel poctivě, proto měl náskok. My však ne vždy dobře využíváme čas, proto máme zpoždění. Pak se podobáme lidem, kteří sice jedou na kole, dívají se ale za sebe, na to, co bylo, a litují své minulosti.

Proto je Svatý rok velikým darem Božího milosrdenství a velikou šancí pro nás všechny. Odpustky, které nabízí, nás staví na úplně novou cestu. Do úplně nové situace. Máme vše, abychom se soustředili na cestu, která je před námi.

CO JE ODPUSTEK?

Učení katolické církve o odpustcích se může zdát příliš složité. Někdo dokonce může kroutit hlavou nad tím, proč se to vůbec řeší. Není snad Bůh milosrdný a neodpustí všechno, když lituji a půjdu ke zpovědi? Určitě, Bůh odpustí všechno, pokud litujeme. Jenže těžký hřích má dvojí následek: zbavuje nás společenství s Bohem a váže nás na tvory a věci. Pokud člověk půjde ke zpovědi, znovu naváže vztah s Bohem. Lpění na tvorech a věcech (časný trest za hřích) však zůstává a vyžaduje očistění buď tady na zemi, nebo v očistci. Odpustek je darování časných trestů. Jedná se přitom o „zaplacení“ těchto trestů. Spravedlnost není narušena, protože škoda, která vznikla, je nahrazena duchovní hodnotou. Odpustky totiž nejsou „z ničeho“. Je to konkrétní duchovní hodnota. Jsou z pokladnice zásluh Pána Ježíše, Panny Marie a svatých. Církev z této pokladnice, kterou spravuje, „zaplatí dluh“, který vznikl ve chvíli hříchu.

Pro obrazné vysvětlení vzájemné souvislosti mezi hříchem a odpustkem se často uvádí následující příklad (tento je převzatý ze stránek farnosti Skalice): *„Chlapec si hraje s míčem a rozbije sousedovi okno. Rozbitím okna nastalo to, co nazýváme hříchem, protože soused byl poškozen a současně mezi sousedem a chlapcem vznikl ne-přátelský vztah. Chlapec se nad celou situací zamyslí, půjde se sousedovi přiznat a omluvit a soused mu odpustí, což můžeme přirovnat ke zpytování svědomí, uznání vlastního hříchu, svátosti smíření a odpuštění hříchů. Tím, že soused odpustil chlapci provedený čin, sice mezi nimi skončilo ne-přátelství a bylo opět nastoleno původní přátelství, ale toto obnovení přátelství nemá žádný vliv na rozbité okno. To je totiž rozbité i přesto, že se chlapec se sousedem usmířili. Nyní – po usmíření – musí ještě chlapec vymontovat okno, zajít s ním za sklenářem, zaplatit výměnu okenní tabule a namontovat okno zpět na původní místo, což vše vyžaduje námahu a také finanční prostředky. To je to, co můžeme přirovnat k trestu za spáchaný hřích. Až teprve nyní, když se soused s chlapcem usmířil a chlapec vlastní námahou uvedl okno do původního pořádku, můžeme říct, že původní čin je zcela „zahrazen“. Samozřejmě je ovšem možné, že soused – když vidí upřímnou snahu chlapce vše uvést do původního stavu – řekne chlapci: To zasklení okna zařídím sám, ty mi jen pomůžeš okno vysadit z rámu a zase jej do rámu nasadit. Soused tak z lásky k chlapci vezme na sebe námahu spojenou s výměnou okna a po chlapci žádá jen zcela minimální námahu spojenou s výměnou okna. Ten největší díl těžkostí tak soused vezme na sebe. Tato situace se dá přirovnat k získání odpustků za hříchy. Získáním odpustků jsou nám totiž odpuštěny tresty za*

hříchy – tedy ony těžkosti a finanční výdaje spojené s výměnou okenní tabule.“

Odpustky nejsou „středověkou měnou“, která dnes už neplatí. Z pokladnice Kristových zásluh můžeme čerpat i my. Je to reálná pomoc, abychom dali svůj život do pořádku, nebyli spoutáni dluhy s minulostí. Mohli ve svobodě žít a putovat dál.

PROČ VZNIKL SVATÝ ROK?

Svatý rok nebo Jubilejní rok nebo také Milostivé léto je spojen se Starým zákonem. Ve Starém zákoně je obsažena idea Milostivého léta, které by se mělo konat jednou za 50 let. Spočívá v odpuštění dluhů a trestů za spáchané hříchy. Je v tom obsažena myšlenka, že vše, co člověk řeší, prožívá a získává na zemi, může být ziskem pro život věčný, ale také může být ztrátou, může člověka poškodit a spoutávat. Svátý rok nese v sobě poselství, že člověk je důležitější, než co získal nebo o co přišel. Nabízí člověku osvobození od minulosti a současných pout proto, aby mohl začít znova s jistotou nového začátku, která je ukotvená v Božím milosrdenství.

Od roku 1450 se v katolické církvi Svátý rok koná pravidelně jednou za 25 let. Kromě řádných existují také mimořádná jubilea. Za velmi významné se považoval jubilejní rok 1933, který papež Pius XI. vyhlásil u příležitosti slaveného 1000. výročí jubilea vykoupení (Kristovy smrti a zmrtvýchvstání). O oslavách tohoto jubilea píše ve svém Deníčku také sv. Faustyna. Právě v souvislosti s tímto jubileem byl ve Vilně, v Ostré Bráně, poprvé veřejně vystaven obraz milosrdného Ježíše.

Poslední mimořádný Svátý rok jsme prožívali v roce 2016, kdy se slavil Svátý rok milosrdenství.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Podmínky pro získání odpustků během Svatého roku 2025

Odpustky lze získat během Svatého roku, který začne 24. prosince 2025 a skončí 6. ledna 2026. Denně lze získat pouze jeden odpustek. Bude však možné získat i druhý odpustek tentýž den. Tento druhý odpustek bude však platný pouze pro duše v očistci.

Odpustky bude možné získat za těchto podmínek:

NA POUTÍCH

- Věřící vykoná pouť (jednotlivě nebo ve skupině) na jedno z jubilejních svatých míst a tam se zúčastní mše svaté nebo bohoslužby slova, liturgie hodin, křížové cesty nebo odrecituje hymnus Akathistos nebo se zúčastní kající bohoslužby, zakončené individuální zpovědí.
- Nebo na jubilejním svatém místě věřící (jednotlivě nebo ve skupině) po průměrně dlouhou dobu bude slavit eucharistikou adoraci a rozjímat a na konci se pomodlí „Otče náš“, vyznání víry a modlitbu k Panně Marii.

KAM PUTOVAT?

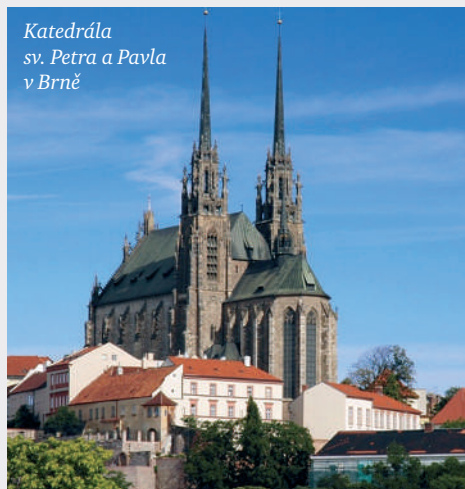
- **Ve Svaté zemi:** bazilika Hrobu Páně v Jeruzalémě, Narození Páně v Betlémě, Zvěstování Páně v Nazaretě.
- **V Římě bazilika:** Sv. Petra ve Vatikánu, Nejsvětějšího Spasitele na Lateránu, Panny Marie Větší, sv. Pavla za hradbami.

V Římě byla navíc stanovena následující jubilejní poutní místa: bazilika Sv. Kříže Jeruzalémského, bazilika sv. Vavřince za hradbami, bazilika sv. Šebestiána za hradbami, svatyně Božího milosrdenství

– kostel Santo Spirito in Sassia, kostel sv. Pavla alle Tre Fontane (u Tří studánek), křesťanské katakomby; kostely na jubilejní trase Iter Europaeum, kostely zasvěcené patronům Evropy a učitelům církve (bazilika Santa Maria sopra Minerva, kostel Sv. Brigity na Piazza Farnese, kostel Panny Marie Vítězné, kostel Trinità dei Monti, bazilika sv. Cecílie v Zátiběří, bazilika sv. Augustina na Martově poli).

• **V Itálii** (kromě míst v jednotlivých diecézích stanovených biskupem diecéze) **bazilika:** sv. Františka a P. Marie Andělské v Assisi, sv. Antonína v Padově; P. Marie v Loretu, Panny Marie Růžencové v Pompejích, sv. Antonína v Padově.

• **V České republice:** katedrální kostely a místa, která v jednotlivých diecézích určí diecézní biskup (která místa biskup určil, lze zjistit u svého kněze, na stránkách diecéze nebo zavolat na biskupství: arcidiecéze pražská tel.: 220 932 111, diecéze královéhradecká 495 063 611, diecéze litoměřická 416 707 511, diecéze plzeňská 377 223 112, diecéze českobudějovická 380 420 311, arcidiecéze olomoucká 587 405 111, diecéze ostravsko-opavská 596 116 522).



*Katedrála
sv. Petra a Pavla
v Brně*



*Bazilika Nanebevzetí
Panny Marie
a sv. Mikuláše
ve Žďáru nad
Sázavou*

• **Jubilejní místa v brněnské diecézi:** katedrála sv. Petra a Pavla v Brně, bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše ve Žďáru nad Sázavou, kostel sv. Anny v Žarošicích, kostel Jména Panny Marie ve Křtinách, kostel Panny Marie Bolestné ve Sloupu v Moravském krasu, kostel Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří, kostel Navštívení Panny Marie v Hlubokých Mašůvkách.



*Kostel Panny Marie Karmelské
v Kostelním Vydří*

TI, KTEŘÍ NEMOHOU PUTOVAT

(zejména klášterní sestry a řeholníci, staří lidé, nemocní, vězni a ti, kteří v nemocnicích nebo na jiných místech soustavně slouží nemocným) získají jubilejní odpustky za stejných podmínek, pokud se duchovně spojí s přítomnými věřícími, zejména v době, kdy jsou slova Svatého otce nebo diecézních biskupů přenášena prostřednictvím sdělovacích prostředků, pomodlí se Otče náš, vyznání víry a další modlitby



podle úmyslů Svatého roku a obětují svá utrpení nebo životní těžkosti.

• Na duchovních akcích a setkáních

Věřící mohou získat jubilejní odpustky, pokud se v duchu zbožnosti zúčastní lidových misí, rekolekcí nebo formačních setkání nad texty II. vatikánského koncilu a Katechismu katolické církve, které se konají v kostele nebo na jiném vhodném místě.

• Skrze skutky milosrdenství vůči duši a tělu

Odpustky se dále vztahují i na skutky lásky a pokání, které svědčí o vnitřním obrácení. Patří mezi ně skutky milosrdenství vůči tělu: nasýt hladové, dej vodu žíznivým, obleč nahé, přijmi cizince do svého domu, navštiv nemocné, potěš vězně, pohřbi mrtvé. A skutky milosrdenství vůči duchu: dobře porad' pochybujícím, poučuj nevědomé, napomínej hříšníky, utěšuj ztrápené, ochotně odpouštěj křivdy, trpělivě snášej zkroušené, modli se za živé i mrtvé.

• Skrze návštěvu potřebných

Pokud věřící navštíví a věnuje patřičný čas bratřím v nouzi nebo v nesnázích (nemocným, vězňům, osamělým starým lidem, postiženým...), vykoná tak pouť za Kristem v nich přítomným (srov. Mt 25,34-36)

a splní obvyklé duchovní, svátostné a modlitební podmínky.

• Skrze skutky pokání

V duchu pokání se alespoň na jeden den zdrží lehkovážných zábav (reálných, ale i virtuálních) a zbytečného konzumu (například praktikováním postu nebo abstinence v souladu s obecnými normami církve a konkrétními doporučeními biskupů) v kombinaci s darováním přiměřené finanční částky chudým; podporou děl náboženské nebo sociální povahy, zejména na obranu a ochranu života ve všech jeho fázích a kvality života samotného, opuštěných dětí, mladých lidí potýkajících se s těžkostmi, starých lidí, kteří potřebují péči nebo jsou osamělí, migrantů z různých zemí; věnují významnou část svého volného času dobrovolné práci, která slouží zájmům společenství, nebo jiné podobné formě osobní angažovanosti.

SVÁTOST SMÍŘENÍ VE SVATÉM ROCE

Penitenciář, který podepsal dekret o odpustcích Svatého roku, vybízí všechny kněze, aby s velkorysou disponibilitou a obětavostí poskytovali věřícím co nejširší možnost získat prostředky spásy; aby po dohodě s faráři nebo rektory sousedních kostelů stanovili a zveřejnili časy zpovědi.

V kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích je možné přistoupit ke svátosti smíření v následující dobu: **každá sobota a neděle po celý rok od 14.00 do 17.00 hod.; každá první a třetí sobota po celý rok od 10.00 do 17.00 hod.; každý čtvrtý čtvrtek v měsíci v rámci „Nikodémovy noci“ od 20.30 do 23.00 hod.; kdykoliv na požádání.**

(red)



POSELSTVÍ O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ JE HLASEM BOŽÍM

Rozhovor s otcem biskupem **JANEM ZAJĄCEM**, emeritním pomocným biskupem krakovské arcidiecéze a emeritním rektorem poutního místa v Lagiewnikách.

■ **Otče biskupe, máme před sebou Svatý rok 2025. Před 25 lety byla svatořečená sestra Faustyna, už 25 let máme v církvi zavedený svátek Božího milosrdenství. Velká část vašeho života je spojena s poutním místem Božího milosrdenství v Lagiewnikách. Jak se to stalo, že jste se, otče biskupe, ocitl právě v Lagiewnikách?**

První myšlenka na příjezd do Lagiewnik byla spojena s obdobím mého působení v semináři. Do Lagiewnik jezdili bohoslovci. Věděl jsem o tom místě, ale v té době nebylo tak propagované jako dnes. Před třiceti lety jsem se podílel na vysílání mší z Lagiewnik v krakovské televizi. Na doporučení kardinála Franciszka Macharského jsme spolu s o. Baczynským, který byl zaměstnancem televize, koordinovali přenosy mší z Lagiewnik. Jezdil jsem do Lagiewnik jednou týdně a pomalu mě tento lagiewnický

svět začal přitahovat. Můj zájem rostl s tím, jak se úcta k Božímu milosrdenství začala stále více rozvíjet. Tehdy tam ještě nebyla bazilika a všechny budovy, které jsou kolem ní dnes, ale jen klášter sester a klášterní kaple s obrazem milosrdného Ježíše a hrobem svaté Faustyny. Údálosti, které potom následovaly, a také blahorečení (1993) a svatořečení (2000) sestry Faustyny byly okamžiky, kdy mě kardinál Macharski zapojil do přípravy a prožívání těchto oslav. Blahorečení jsem zažil v Lagiewnikách a svatořečení jsem měl tu radost prožít v Římě. A to byl jakýsi zlomový okamžik. Pak jsem se ještě více zapojil do práce apoštolátu Božího milosrdenství. Účastnil jsem se mší svatých, vysílání pořadů o Božím milosrdenství, o apoštolátu milosrdenství. Toto zapojení znamenalo, že jsem byl v Lagiewnikách již trvale přítomen. A když přišla doba, kdy se kult Božího milosrdenství začal ještě více rozvíjet,



*Primice otce Jana Zajáce.
Společné foto s rodinou.*

napadlo mě zapojit se do rozvoje kultu ještě více. Zapojil mě do toho kardinál Franciszek Macharski, o němž je známo, že byl velmi aktivním apoštolem Božího milosrdenství. Když měl v roce 1997 do Lagiewnik přijet Jan Pavel II., podílel jsem se na přípravách pouti. Moje účast na bdění nad tímto místem a úctou k Božímu milosrdenství se ještě více prohloubila. Když Jan Pavel II. přijel do Lagiewnik, v kapli svaté Faustyny řekl, že se svěřuje nám, kněžím a krakovské arcidiecézi, aby se odtud neslo Boží milosrdenství do celého světa. Cítil jsem tehdy, že slova Svatého otce jsou určena i mně, abych se více zapojil do díla šíření úcty k Božímu milosrdenství. Svatý otec nám tehdy přenechal úkol, aby toto místo bylo známé po celém světě. Tehdy byl předložen záměr vybudovat baziliku a budovy Centra Božího milosrdenství, aby poutníci, kteří sem budou přicházet, měli možnost prožít modlitbu v pokoji a také prohloubit své vědomí povolání k apoštolátu milosrdenství. Podílel jsem se ani ne tak na stavbě baziliky, jako spíš na organi-

zaci úcty k Božímu milosrdenství ve spolupráci s místními sestrami a pod dohledem kardinála Franciszka Macharského.

■ Před pětadvaceti lety byl svatý Jan Pavel II. ještě naživu. Vzpomínáte si, jak probíhalo vaše první a poslední setkání s papežem Janem Pavlem II.?

Po začátku pontifikátu, při první audienci, se mi nějak podařilo v aule Pavla VI. chytit Svatého otce za ruku. Políbil jsem mu ruku a on mi pak řekl: „Jasiu, drž se!“ Bylo to srdečné, znali jsme se už z dřívějšího z Krakova, ale bral jsem to jako výzvu, abych zůstal ve spojení se Svatým otcem a s Lagiewnikami. A to bylo první setkání. Poslední setkání mám také stále v paměti. Bylo to během Svatého týdne v roce 2005, v roce úmrtí Svatého otce. Svatý otec byl již velmi nemocný. Když jsem se s tímto svatým mužem loučil, požádal jsem ho, aby požehnal všem poutníkům, kteří přijdou do Lagiewnik. Svatý otec už nic neřekl, jen si povzdychl: „Lagiewniki, Lagiewniki“. A to byla poslední slova, která jsem slyšel z úst Svatého otce. Bylo to pro mě jako uzavření, něco jako krásná spona mé služby v Lagiewnikách. Byl jsem šťastný, že jsem se mohl podílet na této etapě rozvoje tohoto místa a úcty k Božímu milosrdenství, která se z tohoto místa šířila do celého světa.

■ Dnes jsme svědky jak se přání Svatého otce, aby poselství Božího milosrdenství vyzařovalo z Lagiewnik do celého světa, naplňuje. V listopadu 2024 se v Lagiewnikách již podruhé konalo setkání kustodů svatyní Božího milosrdenství, kteří přijeli do Krakova z Polska i mimo něj. Během zahajovací mše tohoto setkání jste se, otče biskupe, podílel o krásný příběh, jak Svatý otec Jan Pavel II. předal Lagiewnikám Oheň milosrdenství...

Datum 16. prosince 2003, kdy Svatý otec Jan Pavel II. pozval kněze sloužící v Lagiewnikách do Vatikánu, aby předali „oheň milosrdenství“ svatyni v Lagiewnikách, se mi hluboce vrylo do paměti a srdce. Tehdy, na konci mše svaté, kterou jsme společně slavili v soukromé kapli, Svatý otec tento „Oheň“ zapálil od věčné lampy, požehnal jej a předal kustodovi k bezpečnému převozu do Lagiewnik. Nebyl to snadný úkol, vezmeme-li v úvahu vzdálenost z Říma do Krakova, a tak byl tento „Oheň milosrdenství“ převezen z Říma ve třech hornických lampách. Za zmínku stojí, že sklo jedné z nich se rozbilo o podlahu papežské kaple a dalo nám poznat, jak křehký je tento plamen a jak křehký je lidský život. Je tedy zapotřebí velkého úsilí, aby plamen živé víry a lásky v lidských srdcích hořel a zapaloval srdce poutníků k postoji milosrdenství vůči sestrám a bratrům. „Oheň milosrdenství“ hoří v Lagiewnikách u svatostánku a v kapli ustavičné adorace již 21 let.

■ **Bydlíte v Lagiewnikách, odkud se šíří úcta k Božímu milosrdenství. A také sám prožíváte poselství o Božím milosrdenství. Máte, otče biskupe, jistě vlastní názor na současný svět, na směr, kterým se ubírá, a na roli úcty k Božímu milosrdenství v současném světě. Čím je úcta k Božímu milosrdenství?**

Je to znamení, dokonce hlas Boží, který říká, že svět nenajde pokoj, dokud se s důvěrou neobráť k Božímu milosrdenství (srov. Deníček 300). Stejně tak jak připomněl i Svatý otec v závěru své homilie v Lagiewnikách, že pouze v Božím milosrdenství najde svět pokoj a člověk štěstí. A skutečně, dnes vidíme, že celá atmosféra, to, co se děje ve světě, naznačuje, že není jiné spásy než v Božím milosrdenství, aby zlo nezvítězilo, aby člověk vložil veškerou svou důvěru v Pána Boha. A mnozí lidé to už také cítí. Stále více cítíme, jak se rozšiřuje působení zla. Lidé se obávají, co bude dál. A zde vidíme důle-



Helena Kmiec líbá ruku nově vysvěceného biskupa Jana Zajáce



Biskup Jan ukazuje křížek, který Helena nosila na misiích v Africe

žitost zvolání „Ježíši, důvěřuji ti!“, protože v Ježíši je moc i světlo také k přemožení zla, ale především k záchraně člověka před přívalem zla, v němž se člověk nachází. Oddanost Božímu milosrdenství je lékem, protože není jen modlitbou, ale především důvěrou. A my přece víme, že tímto nástrojem, kterým čerpáme Boží milosrdenství, je uctívání obrazu Božího milosrdenství. A právě tato úcta, přímluva sestry Faustyny a Jana Pavla II. jsou záchranou pro svět. Zlo se to všechno snaží zničit. Proto jedinou záchranou je svěřit se Bohu, aby zlo nezvítězilo, aby svět našel mír a člověk štěstí.

■ Jsme obklopeni zlem, ale také Božím milosrdenstvím a lidmi, kteří se jako Boží služebníci snaží Boží milosrdenství do světa vnášet. Že zlo je velmi reálné a velmi agresivní, to jste otče biskupe osobně zažil a prožil v roce 2017, kdy byla zavražděna Boží služebnice Helena Kmiec, jejíž proces blahořečení začal v květnu 2024. Máte, otče biskupe, nejen to štěstí, že jste se s ní mohl osobně setkat, ale dalo by se říci, že jste svým způsobem příbuzní. Kdo byla a kdo je Helena Kmiec pro vás?

Shodou okolností je Helenka Kmiec nevlastní vnučkou mého nejstaršího bratra. Helenčina matka zemřela dva týdny po jejím narození. Zanechala po sobě dvě děti, kromě Helenky ještě o dva roky starší Terezku. O děti se starala moje neteř Basia, která se znala s dívčíným otcem. Po několika měsících se Basia s otcem Helenky a Terezky vzali. Basia se o děvčata starala tak vřele, že mezi nimi vzniklo skutečné rodinné pouto. Svatba Basii a otce dívek naše rodiny sblížila. Tehdy jsme se seznámili a já jsem se seznámil i s Helenkou. Už tehdy bylo zřejmé, že je to takový „živěl“. Říkával jsem, že ona je taková „jiskra“, že je všude. Vyznačovala se vřelostí, laskavostí a velkou láskou, která vyhledávala blízkost. Možná to bylo i tím, že její přirozená matka už byla v nebi – jak Helenka stále říkala. Možná proto tolik hledala ta pouta lásky. S Helenčinou rodinou jsem se však setkával jen sporadicky. I když bydleli blízko mého rodinného domu, nejezdil jsem k nim často, ale jen když byla nějaká příležitost, např. svátek. A u toho jsem také navštěvoval jejich rodinu. Takže Helenka svým způsobem vyrůstala v mé přítomnosti, ale s několikaměsíčními přestávkami. Obě děvčata byla nadaná a hlavně skvěle vychovaná. Nikdy například neměli televizi. Ale ani to jim nevadilo. Byla tu matka, otec, babička. Měli hry, divadelní hry, knihy. Děvčata po tom prahla. Učení a prožívání náboženského života jim šlo dobře. Rodina se modlila, v neděli se šlo na mši svatou. Babička také pomáhala, ale nic nevnucovala. Tato atmosféra doma pomáhala dívkám i k dobrému vzdělání. Helenka se nechala zaměstnat jako letuška a létala v aerolinkách. Neviděl jsem ji v kostýmu letušky, ale od ostatních jsem slyšel, že byla otevřená druhému člověku. Takovou známkou její velké oddanosti druhým bylo, že někdy odpočívala dvě nebo

tři hodiny denně. Jednou jsem se jí zeptal, jak to může takhle vydržet, a ona mi řekla, že teď je potřeba pracovat a co nejlépe využít čas, a že si odpočine až po smrti. Byla neustále v pohybu, vždy plná laskavosti. Měla mnoho talentů, zpívala, byla inteligentní, což jí také pomohlo připravit se na misijní práci, například v Zambii nebo Bolívii. Měla velmi dobrý vztah k lidem, kteří prožívali intelektuální, ale i morální problémy. Její postoje a službu jsem vnímal jako vynikající, ale nenapadlo mě, že v ní roste nová světice. Byla zdravá, plná energie a oddanosti, ale také hluboká a vnitřně bohatá. Pracovala jako letuška a o prázdninách jezdila do misií a pracovala tam jako dobrovolnice. Tak tomu bylo až do našeho posledního setkání. Bylo to právě v roce milosrdenství, v prosinci 2016. Helenčina babička tehdy slavila devadesáté narozeniny a já se dozvěděl, že Helenka jede do Bolívie. O něco dříve se vrátila z Afriky.



Jedna z lamp, ve kterých byl přivezen do Lagiewnik Oheň milosrdenství

Ptám se jí, jestli se do Bolívie nebojí, protože je známo, že Bolívie není tak jednoduchá a bezpečná země. A ona mi říká: „Já vím, ale jsou tam děti a já musím za nimi.“ Neřekla, že se nebojí. Věděla, že je to nebezpečné. Ale jak řekla, „děti tam čekají na mou lásku a já tam za nimi chci jít“. A to byla poslední slova, která jsem od ní slyšel. A myslím, že i to svědčí o tom, že svůj život prožila nejen s hlubokou vírou, ale také s velkou důvěrou. Jede tam, protože chce dětem pomáhat. Stalo se to, co se stalo. Byla zavražděna. Ze svědectví kamarádky, která byla v noc vraždy v sousedním pokoji, víme, že Helena před půlnocí požádala o Písmo svaté ve španělštině, protože se chtěla zdokonalit ve španělštině, kterou mluvila v Bolívii. A právě když si četla Písmo, byla zavražděna. Na Helenku zaútočil mladý muž, Bolivijec, jak se později ukázalo, narkoman, který v době vraždy možná ani pořádně nevěděl, co dělá. Helenka se v rámci obrany své důstojnosti bránila, ale 14 bodných ran přesto způsobilo její smrt. Helenčini rodiče dodnes mají u sebe ono Písmo svaté, na které dopadlo několik kapek její krve. Je velmi symbolické, že Helenčina krev je spojena a propojena s modlitbou a čtením Písma. Dala svůj život a Kristus řekl, že kdo dá svůj život, ten ho najde.

■ O tom jsou přesvědčeni i mnozí lidé v církvi a v krakovské arcidiecézi, protože v květnu 2024 byl zahájen proces blahorečení Helenky...

Kristova slova se totiž naplnila i v jejím životě. Obětovala svůj život, padla, a přesto zvítězila. A dá-li Bůh, církev prohlásí, že je v nebi, že je blahoslavená, že je svatá. Posledních několik let, když jdu k biřmování, беру si s sebou malý křížek, který patřil Heleně. Po biřmování posvěcují křížky, které mladí lidé dostávají. Když jim předá-

vám jejich křížky, ukazují jim také malý křížek, který Helenka nosila, když byla na misiích v Zambii. S tímto křížkem byla poslána, aby přinášela Boží lásku lidem a zejména chudým dětem. Říkám mladým lidem, že i oni jsou posláni hlásat evangelium lásky a milosrdenství. Tento malý křížek je autentický. A pomáhá mi povzbuzovat mladé lidi, aby přijímali dary Ducha Svatého a svědčili o Kristově lásce. Mám také radost, že se mnoho mladých lidí nadále hlásí k misijní službě otců salvatoriánů, jejímž symbolem je i tento křížek, a že jejich počet roste.

■ Na závěr bych vás chtěl, otče biskupe, poprosit o slovo naděje a požehnání pro všechny poutníky, kteří přicházejí do kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích, pro ctitele Božího milosrdenství, čtenáře „Apoštola“ a ty, kteří hledají naději na své cestě životem...

Milovaní, na prahu nových časů, které přicházejí, vás všechny zvou, abyste se postavili před obraz milosrdného Ježíše ve vašem kostele a znova přijali poselství svatého Jana Pavla II., které před lety zaznělo v krakovských Lagiewnikách. Ať pronikne do srdce každého z vás: „Nic není pro člověka tak potřebné jako Boží milosrdenství – ta milosrdná, soucitná láska, která člověka povznáší do nekonečných výšin Boží svatosti. Poselství Božího milosrdenství, které si přál předat naší generaci sám Kristus, poselství, které je jasné a čitelné pro každého... Každý sem může přijít, pohlédnout na obraz milosrdného Krista, na jeho srdce vyzařující milosti, a v hloubi duše zaslechnout slova: „Nebojte se ničeho, já jsem stále s vámi.“ A pokud s upřímným srdcem odpoví: „Ježíši, důvěřuji ti!“, nalezne útěchu od všech úzkostí a strachů. Kéž vás toto Ježíšovo poselství povzbudí, abyste s důvěrou přistupovali k eucharistii, která je zdrojem milosrdenství. Kéž ve vás zažehne

„jiskru Boží milosti“, abyste oheň milosrdenství předávali světu, protože „v Božím milosrdenství svět nachází pokoj a člověk štěstí“. Po vzoru papeže Františka volám: „Ať vás od nynějška přitahuje naděje a ať se skrze vás stane nakažlivou pro ty, kdo po ní touží. Ať jim váš život říká: „Věřte v Pána, buďte stateční, ať se vaše srdce posílí, důvěřujte Pánu.“ A síla naděje ať naplní vaši přítomnost v jistém očekávání příchodu Pána Ježíše Krista.“ Kéž milosrdný Ježíš na přímmluvu Matky milosrdenství, na přímmluvu svaté sestry Faustyny, svatého Jana Pavla II. a služebnice Boží Heleny Kmiec naplní darem milosrdenství všechny poutníky navštěvující kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích, kustoda, otce Vojtěcha, otce pallotiny, čtenáře „Apoštola“ i ty, kteří na své životní cestě hledají naději. S darem modlitby za každý okamžik vašeho apoštolátu milosrdenství všem ze srdce žehnám.

■ Otče biskupe, děkuji vám za tento rozhovor. Dá-li Bůh, setkáme se ve Slavkovicích v červenci 2025, kdy budete, pane biskupe, sloužit mši svatou pro poutníky, kteří přijdou do Slavkovic pěšky. Přejeme vám mnoho milostí od Pána.

P. Wojciech Zubkiewicz, SAC

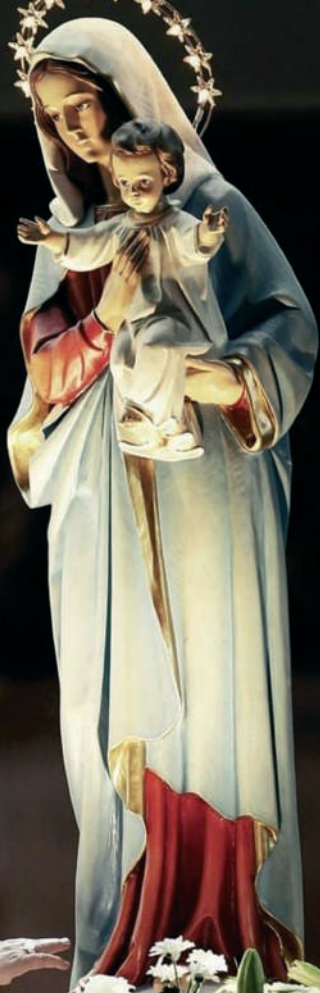
Mons. Jan Zajac se narodil 20. června 1939. V roce 1957 vstoupil do semináře v Krakově. 23. června 1963 přijal kněžské svěcení z rukou biskupa Karola Wojtyły, pozdějšího papeže Jana Pavla II. Od roku 1971 byl spirituálem krakovského semináře a v letech 1984–1993 rektorem semináře. Od roku 2002 se stal rektorem poutního místa Božího milosrdenství v Lagiewnikách. Tuto funkci plnil do roku 2014, nejdříve jako kněz a od 15. září 2004 jako biskup.

ZASVĚCENÍ

Božímu milosrdenství a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

V den slavnosti Matky Boží Panny Marie, 1. ledna 2025, jsme při každé mši svaté v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích obnovili úkon zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, který 25. března 2022 učinil papež František ve Vatikánu ve spojení s biskupy celého světa, tak jak k tomu vybízí poselství z Fatimy.

Ve stejném roce, 12. června 2022, se ve Slavkovicích konalo zasvěcení ČR Božímu milosrdenství. V Deníčku sv. Faustyny čteme: „Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátní ke zdroji mého milosrdenství.“ (Den. 699) Po každé mši svaté se ve Slavkovicích stále modlíme slovy Zasvěcení Božímu milosrdenství, které učinil sv. Jan Pavel II. v Krakově – Łagiewnikach v roce 2002.



Přinášíme vám text obou zasvěcení.
Prosíme, vyprošujme neustále Boží
milosrdenství pro svět a na přímlovu
Panny Marie prosme za mír ve světě.



Zasvěcení Božímu milosrdenství

Bože, milosrdný Otče, který zjevuješ svou lásku ve svém Synu, Ježíši Kristu, a vylé-
váš ji na nás v Utěšiteli Duchu Svatém,
Tobě dnes svěřujeme osud světa i kaž-
dého člověka. Skloň se k nám hříšným,
uzdrav naši slabost, přemáhej všechno
zlo a dej všem obyvatelům země poznat
Tvé milosrdenství, aby v Tobě, trojjediný
Bože, vždy nacházeli zdroj naděje. Věčný
Otče, pro bolestné utrpení a zmrtvých-
vstání svého Syna buď milosrdný k nám
i k celému světu. Amen.

Zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie

Maria, Matko Boží a Matko naše, obra-
címe se k tobě v této hodině soužení. Jsi
naše Matka, miluješ nás a znáš nás: nic,
co je nám drahé, před tebou není skryto.
Matko milosrdenství, mnohokrát jsme
zakusili tvou prozřetelnou laskavost,
tvou přítomnost, která nám přináší pokoj,
protože nás vždy vedeš k Ježíši, který je
Knížetem pokoje.

My jsme však cestu k míru ztratili.
Zapomněli jsme na poučení z tragé-
dií minulého století, na oběti milionů
lidí, kteří padli ve světových válkách.
Nerespektujeme závazky, které jsme při-
jali jako společenství národů, a zrazujeme
sny národů o míru a naděje mladých lidí.
Onemocněli jsme chamtivostí, uzavřeli
jsme se do národnostních zájmů, nechali
jsme se ochromit lhostejností a paraly-
zovat sobectvím. Raději jsme ignorovali

Boha, žili ve své lži, pěstovali agresí, ničili
životy a hromadili zbraně, zapomínajíce,
že jsme strážci svých bližních i společného
domova. Válkou jsme rozvrátili zahradu
Země, hříchem jsme zranili srdce našeho
Otce, který chce, abychom byli bratry
a sestrami. Stali jsme se lhostejnými ke
všem a všemu kromě sebe. A s hanbou
říkáme: Odpusť nám, Pane!

V bídě hříchu, v naší únavě a křehkosti,
v tajemství bezpráví zla a války nám ty,
svatá Matko, připomínáš, že Bůh nás ne-
opouští, ale stále na nás s láskou hledí, touží
nám odpustit a pozvednout nás. To on nám
tě dal a do tvého Neposkrvněného Srdce
umístil útočiště pro církev a lidstvo. Z bož-
ské dobroty jsi s námi, a i v těch nejtěžívěj-
ších zákoutích dějin nás vedeš s laskavostí.

Proto se k tobě uchylujeme, klepeme
na dveře tvého srdce, my, tvé drahé děti,
které se nikdy neunavíš navštěvovat a zvát
k obrácení. V této temné hodině nám přijď
na pomoc a potěš nás. Každému z nás
řekni: „Copak nejsem vaše matka?“ Ty
víš, jak rozplést zmatky našich srdcí a uzly
naší doby. Vkládáme do tebe svou důvěru.
Jsme si jisti, že zejména v době zkoušky
nepohrdneš našimi prosbami a přijdeš
nám na pomoc.

Stejně tak jsi učinila v galilejské Káně,
když jsi uspíšila hodinu Ježíšova zásahu
a uvedla svět jeho prvního znamení. Když
se hostina změnila ve smutek, řekla jsi
mu: „Nemají víno“ (Jan 2,3). Zopakuj to
znovu Bohu, Matko, protože dnes nám
došlo víno naděje, radost se vytratila, bra-
trství se rozplynulo. Ztratili jsme lidskost,
promarnili jsme mír. Stali jsme se schop-
nými jakéhokoli násilí a ničení. Naléhavě
potřebujeme tvůj mateřský zásah.

Přijmi tedy, ó Matko, tuto naši prosbu. Hvězdo moří, nedopusť, abychom ztroskotali ve válečné bouři. Archo nové smlouvy, inspiruj plány a cesty smíření. „Nebeská země“, vrať světu Boží svornost. Uhas nenávisť, zmírní pomstu, nauč nás odpuštění. Zbav nás války, ochraň svět před jadernou hrozbou. Královno růžence, probuď v nás touhu modlit se a milovat. Královno lidské rodiny, ukaž lidem cestu bratrství. Královno míru, vypros světu mír.

Tvé slzy, ó Matko, ať pohnou našimi zatvrzelými srdci. Kéž slzy, které jsi za nás prolila, znovu přivedou k rozkvětu toto údolí, které naše nenávisť vysušila. A dokud hluk zbraní neutichá, kéž nás tvá modlitba obrátí k míru. Ať tvé mateřské ruce pohladí ty, kdo trpí a prchají pod náporom bomb. Kéž tvoje mateřská náruč utěší ty, kteří museli opustit své domovy a svou zemi. Kéž nás tvé bolestné srdce pohne k soucitu a povzbudí nás, abychom otevírali dveře a starali se o zraněné a opuštěné lidstvo.

Svatá Matko Boží, pod křížem ti Ježíš, hledíc na učedníka, řekl: „Hle, tvůj syn“ (Jan 19,26): tak ti svěřil každého z nás. Potom učedníkovi, každému z nás, řekl: „Hle, tvá matka“ (v. 27). Matko, nyní tě chceme uvést do našich životů a do našich dějin. V tuto hodinu stojí lidstvo, vyčerpané a rozrušené, pod křížem spolu s tebou. A potřebuje se ti svěřit, aby se skrze tebe zasvětilo Kristu. Ukrajinský a ruský lid, který tě s láskou uctívá, se k tobě obrací, zatímco tvé srdce bije pro ně a pro všechny národy zmítané válkou, hladem, nespravedlností a bídou.

Proto my, Matko Boží a naše, slavnostně svěřujeme a zasvěčujeme sebe, celou naši



farnost, církev a celé lidstvo, zvláště Rusko a Ukrajinu, tvému Neposkrvněnému Srdci. Přijmi tento náš čin, který konáme s důvěrou a láskou; dej, ať přestane válka a ať je na světě mír. „Ano“, které vyšlo z tvého srdce, otevřelo dveře dějin Knížeti pokoje; věříme, že skrze tvé Srdce opět přijde mír. Tobě tedy zasvěčujeme budoucnost celé lidské rodiny, potřeby a očekávání národů, úzkosti a naděje světa.

Kéž se skrze tebe na zemi vylije Boží milosrdenství a kéž naše dny opět poznamená líbezný mír. Maria, ženo souhlasu, na kterou sestoupil Duch Svatý, vrať mezi nás Boží harmonii. Zmírní vyprahlost našich srdcí, ty, jež „naděje zdroj živý jsi v každém čase“. Lidstvo jsi připojila k Ježíši, prosíme, učiň z nás dělníky společenství. Kráčela jsi po našich cestách, veď nás po stezkách pokoje.

Amen.



„S Pánem Bohem, Helenka“

„Když Helenka studovala na vysoké škole a potom pracovala jako letuška, stávalo se, že odcházela z domu v době, kdy jsme tam nebyli. Nikdy se však nestalo, aby po sobě nenechala aspoň malou stopu, třeba vzkaz na malém papírku: „S Pánem Bohem, Helenka“, vzpomíná maminka Helenky. „Když se blížil den, kdy se Helenka měla vrátit z Bolívie, byl to velmi náročný čas. Tak trochu jsem se tehdy toulala bez cíle. Nakonec jsem vzala do ruky jednu z mnoha rodinných fotoknih. Otevřela jsem ji a najednou vidím mezi stránkami malý papírek, na kterém kdysi Helenka napsala „S Pánem Bohem, Helenka“. Toto byl můj okamžik rozloučení s Helenkou. Velmi krásná a dobrá zkušenost. Teprve tehdy jsem vnitřně přijala, že opravdu odešla. Tam, nahoru.“

HELENKA

Helena Kmiec se narodila 9. února 1991 v Krakově jako druhá dcera Jana Kmiec a Anežky roz. Bejské. Pokřtěna byla 14. dubna 1991. Jen několik týdnů po Helenině narození zemřela její matka. Její otec se podruhé oženil s Barbarou Zajac, která se stala maminkou dvou dcer, Heleny a Teresy. Helena byla velmi nadaná. Na základní škole byla kvůli tomu přemísťována ze třetí hned do páté třídy. V letech 1999–2004 se učila v soukromé hudební

škole. V roce 2000 přistoupila k prvnímu přijímání a 19. června 2006 přijala svátost biřmování.

Víra pro ni byla velmi důležitá. Během studia na gymnáziu uslyšela o možnosti získat stipendium pro nadanou mládež na prestižních evropských školách. Během nábořových pohovorů s řediteli britských škol zaujala jednoho z nich, když na otázku, co by dělala, kdyby měla možnost takového výjezdu, ale nemohla by tam praktikovat svou víru, odpověděla, že by se musela takového výjezdu vzdát.

Po úspěšném přijímacím řízení získala nakonec stipendium na ženské katolické internátní škole Leweston School v Sherborne ve Velké Británii. Odjela na ni po prvním ročníku střední školy a ve Velké Británii strávila dva roky, během nichž tam také složila maturitní zkoušku. Zároveň se řídila školním programem v Polsku a během pobytu v Polsku o prázdninách a dovolených skládala klasifikační zkoušky. Středoškolské vzdělání ukončila v červnu 2009 a začátkem října zahájila studium inženýrství na Slezské technické univerzitě v Gliwicích. Během studia začala navštěvovat Státní hudební školu I. a II. stupně v Gliwicích. V průběhu čtyřletého tréninku hudebních dovedností stála opakovaně na pódiu při příležitosti různých koncertů a vystoupení. Nejvýznamnějším z nich byl její absolventský recitál na této škole, který byl hodnocen jako velmi kvalitní.

Velmi důležitým aspektem v jejím životě byla možnost pomoci a vytvořit něco pro druhého člověka. Vyplývalo to z jejího hlubokého přesvědčení, že jako věřící člověk má povinnost sdílet s ostatními lidmi zážitek ze setkání s Bohem. Proto se zapojila do pomoci dětem v denním centru Caritas a v akademické službě „Albertinum“ v Gliwicích.

Když poprvé slyšela o Dobrovolnické misijní službě „Salvátor“, chtěla se stát misijní dobrovolnicí. Navázala proto kontakt s dobrovolnickou službou otců salvatoriánů a v roce 2012 byla vyslána na svou první misi do maďarské Galgahéviz, kde vedla tábor pro děti. Tato krátkodobá misijní cesta byla podmínkou, bez níž nebylo možné vyjet na dlouhodobou misi na jiný kontinent, což byl její sen.

V roce 2013 byla vyslána na tříměsíční misi do Zambie. Pobyt v Zambii Helenu velmi ovlivnil, protože se tam setkala s mnoha příběhy lidské i duchovní bíd. Pomáhala v cen-

tru, které se staralo o děti ulice, vyučovala angličtinu a matematiku a podílela se na evangelizaci mladých Zambijců.

Po návratu do Polska se Helena, přestože byla oslabena diagnózou plicního onemocnění a následnou operací, nadále velmi angažovala v misijní činnosti. Velmi často docházela do dobrovolnické kaple, kde sama nebo s ostatními byla na adoraci před Nejsvětější svátostí. Modlitba byla zdrojem, z něhož čerpala inspiraci a sílu pro svou službu. V roce 2014 se vydala na další misijní cestu do rumunského Temešváru. V této době, po dokončení studia a hudební školy, začala také profesionálně pracovat jako letuška pro leteckou společnost Wizzair.

Několikrát se zúčastnila pěší pouti do Čenstochové. V roce 2011 se zúčastnila Světového dne mládeže v Madridu a v roce 2016 setkání v Krakově. Dozrála v ní myšlenka na poslední misi, která měla trvat šest měsíců. Poté plánovala se svým přítelem zasnoubení, svatbu a založení rodiny. Dne 6. ledna 2017 byla vyslána do Bolívie. Do Cochabamby dorazila 8. ledna 2017. Měla pomáhat sestrám v centru pro ochranu dětí. Jelikož v té době byly v Bolívii ještě letní prázdniny, její práce spočívala v úklidu a dokončení nového sirotčince a po návratu dětí do centra měla pracovat s nimi.

Misionářská služba Heleny Kmiec v Bolívii byla však brutálně přerušena v noci 24. ledna 2017, kdy do sirotčince vtrhl Romualdo Mamio Dos Santos a kolem 1.25 hod. ji čtrnácti ranami zavraždil.

BUDU SE ČASTO USMÍVAT

To, že v květnu 2024 byl zahájen proces blahořečení Heleny Kmiec, svědčí o tom, že zůstala v srdcích mnoha lidí, nejen těch, které osobně znala. Její smrt našla širokou ozvěnu. Maminka Helenky vzpomíná, jak



Romualdo Mamão Dos Santos

žáci, rodiče a učitelé jedné ze škol ve Varšavě rozhodli, že škola ponese jméno Heleny. Na slavnost pojmenování školy pozvali Heleniny rodiče. „Měli jsme problém, jakou osobní věc Helenky bychom mohli škole věnovat. Nakonec jsme vzali sešit na náboženství z 2. třídy, to je třídy, kdy se děti připravovaly k prvnímu sv. přijímání. Vzala jsem ho do ruky se zvědavostí. U nás doma totiž nikdy nebylo ve zvyku kontrolovat dětem sešity. V sešitu jsem našla otázku týkající se sv. Terezie od Dítěte Ježíše: v čem bys ji chtěla následovat? Helenka tam napsala: „Budu se často usmívat na kolegu, kterého nikdo nemá rád.“

Zdá se, že se Helena usmívá na všechny. Poté co bylo její tělo převezeno do Polska, po pohřební mši svaté bylo uloženo na hřbitově u kostela sv. Barbory v polském městě Libiąż. Ke hrobu Heleny putuje neustále mnoho lidí z Polska i ze zahraničí.

TEPLO BOHA

Z různých stran se stále objevují svědectví o pomoci Heleny, kterou pocítili různí lidé. Barbora z Varšavy píše: „S vděčností k zesnulé Heleně Kmiec bych se ráda podělila o své svědectví. Na úvod bych ráda uvedla, že jsem se narodila ve stejném roce jako ona, a když jsem se s ní prostřednictvím médií (po její smrti) setkala, hned mi připadala velmi

blízká a myslela jsem si, že je to prostě moje kamarádka. Moje dobrodružství s ní začalo takto: začátkem ledna 2020 jsem se večer dívala na televizi a náhodou jsem narazila na reportáž o Helence. Nejspíš bych bezmyšlenkovitě přepnula na jiný kanál, ale něco mě tam zastavilo. Od tohoto filmu jsem se nemohla odtrhnout. Bylo to tehdy neobvyklé, protože v té době mě nic nebavilo, byla jsem v žalostném duševním a duchovním stavu kvůli velmi těžké osobní situaci, a navíc jsem pracovala v bezduché korporaci. Při sledování dokumentu jsem však pocítila dlouho očekávané „teplo“ od Boha. A pak jsem si uvědomila, že přesně po takovém životě moje duše touží.

Druhý den jsem šla do práce, jako by se nic nestalo, a opět den jako každý jiný. Těžký a depresivní. A tak to pokračovalo několik dní. Pár dní před koncem ledna 2020 jsem v rozhovoru se svým přítelem vyvolala velmi nepříjemnou situaci, která mě uvrhla do strašné deprese a deprimovala mě tak, že jsem doslova nevěděla, co mám dělat, a myslela jsem si, že můj život bude do konce života naprosté zoufalství. Bylo to strašné. Tu noc jsem nemohla spát, protože mě trápily myšlenky, že jsem si zničila život na vlastní žádost, nevěděla jsem, jak budu dál žít v prázdnotě děsivé jako černá díra.



Dětský tábor



Misie v Zambii

V jednu chvíli mě napadla tato myšlenka: Vzpamatuj se a ne zoufej. Došla jsem k přesvědčení, že mi tuto myšlenku poslala Helenka, a nějakým způsobem jsem cítila její inspiraci. Ta myšlenka říkala: Udělej v nejbližší době dvě věci: požádej o pomoc (týkalo se to mé naléhavé záležitosti) a jdi ke zpovědi. U zpovědi jsem nebyla už několik let, a opravdu dobrou zpověď, myslím, že jsem možná nikdy neměla. Nevěřili byste, jak jsem se v mžiku stala šťastnou, jen při té myšlence! Okamžitě jsem se uklidnila a rozhodla se splnit ty dva úkoly. Klidně jsem usnula.

Druhý den jsem začala brouzdat po internetu a hledat něco o Heleně. Nemohla jsem uvěřit, že včera bylo zrovna 24. ledna, třetí výročí úmrtí Heleny. Měla jsem radost, že Pán Bůh na mě přece jen nezapomněl a že mi skrze svou svatou (jak věřím), dal tak jasné znamení ke změně mého života! Pane Bože, děkuji ti z celého srdce! Následující měsíc jsem každý den po práci chodila na adoraci k Nejsvětější svátosti a prosila Boha o odvahu splnit svůj první úkol. Nakonec přišel den, kdy jsem měla úkol splnit. I když s velkou bolestí, přece jsem požádala jistou osobu o pomoc s těžkým úkolem. Tato osoba mě přijala s velkou otevřeností a ujistila mě, že mi pomůže. A tak mi dodnes pomáhá ze situace, která se stále více narovnává.

Přišel čas na druhý úkol, zpověď. Na tento úmysl jsem také šla na adoraci Nejsvětější svátosti. A ani zde Pán Bůh neklamal. Na Zelený čtvrtek 2020 jsem přistoupila ke zpovědnici a mé hříchy byly odpuštěny. Nedokážu popsat štěstí, které díky tomu cítím. Pane, děkuji ti, že jsi mi poslal na pomoc mou nebeskou přítelkyni Helenku. Dodnes se každý den modlím za silnější a silnější vztah s Bohem a každým dnem se mi to více a více naplňuje. Helenko, děkuji ti! Helenko, pomáhej mi stále!“

KNIHA

Pod bazilikou Božího milosrdenství v Lagiewnikach se nachází kaple sv. Faustyny. Kdo do této kaple vejde, uvidí na hlavním oltáři obraz sv. Faustyny umístěný jakoby do otevřené knihy. Kniha z kamene nemá žádný text. Má připomenout Deníček, který sv. Faustyna psala a ve kterém nám předává, co jí Pán Ježíš ve zjeveních řekl.

Z Deníčku však víme, že sv. Faustyna „četla“ jednu zvláštní knihu, ze které se učila milovat Boha a lidi. Na jednom místě v Deníčku můžeme totiž najít slova sv. Faustyny, která píše a zároveň se modlí k Pánu: „*Můj Ježíši, má jediná naděje, děkuji ti za tu knihu, kterou jsi otevřel před očima mé duše. Tou knihou je tvé utrpení podstoupené z lásky ke mně. Z té knihy jsem se naučila, jak milovat Boha a duše. Ta kniha obsahuje pro nás nevyčerpatelné poklady. Ach, Ježíši, jak málo duši tě ve tvém mučednictví lásky chápe.*“ (Den. 304)

Když přišel vrah, Helena měla ve svých rukou knihu. Bylo to Písmo svaté ve španělštině, které četla před spaním, a tak si opakovala jazyk. Rodiče Heleny mají dodnes doma toto Písmo svaté, které dostali z Bolívie a na kterém jsou kapky její krve.

Dvě Heleny, Kowalská a Kmiec, dva rozdílné příběhy, čas a doba života, obě však spojené láskou k Pánu. Obě chtěly světu

o této lásce vyprávět. Sv. Faustyna – Helena Kowalská – ve svém Deníčku jednou napsala: „Dobře vím, že mé poslání [mou] smrtí nekončí, ale začne. Ach, duše pochybující, poodhalím vám roušku nebe, abych vás přesvědčila o Boží dobrotě, abyste už více nezraňovaly nejsladší Ježíšovo Srdce nedůvěrou. Bůh je láska a milosrdenství.“ (Den. 281)

Zdá se, že ani misie Heleny Kmieć smrtí neskončila. Kdo byste na její přímluvu obdrželi milosti, můžete informace o vyslyšení prosb na přímluvu Heleny Kmieć posílat na: beatyfikacja@helenakmiec.pl (polsky) nebo info@slavkovice.cz (česky). (red)



MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ HELENY KMIEC

Pane Ježíši, Spasiteli světa, přikázal jsi nám hlásat evangelium na každém místě, dokud tě všichni lidé nepoznají a nebudou tě milovat.

Prosíme, ať se tvoje služebnice Helena, která o tobě svědčila svým životem, raduje ve slávě blahoslavených.

Ať v nás její příklad probouzí citlivost pro potřeby druhých, ať je pro nás inspirací, jak kráčet cestou víry, abychom žili v souladu s Boží vůlí a dokázali se obětovat Bohu.

Na její přímluvu nám dej také milost (...), o kterou tě pokorně prosíme. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.



Použit článek otce Pavla Wróbla, SDS, postulátora v procesu blahořečení Heleny Kmieć z www.helenakmiec.pl a úryvky rozhovoru s maminkou Helenky, které lze najít v knížce „Kawa z Helen“ (v polštině).

S církevním schválením Biskupství brněnského
č.j.: Ep-1008/24 ze dne 22. 11. 2024



POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

I my jsme povoláni ke svatosti

OHLÉDNUTÍ ZA POUTÍ KE SV. FAUSTYNĚ



Foto: Karel Janů

V neděli 6. října 2024 se ve Slavkovicích uskutečnila tradiční pouť ke sv. Faustyně. Mši svatou v 15 hod. sloužil otec Jaroslav Brož, děkan KTF Univerzity Karlovy v Praze. Na začátku mše svaté všechny jménem farníků a pallotínů uvítal farář o. Wojciech Zubkowicz, který mimo jiné řekl: „Pouť ke sv. Faustyně znamená, že putujeme ke sv. Faustyně a prosíme, ať se za nás a za celý náš svět u Pána Boha přimlouvá. Sv. Faustyna nám odpovídá i takovým způsobem, že ukazuje na obraz milosrdného Ježíše. V tomto roce uplynulo 90 let od vzniku

prvního obrazu. My se dnes na východ Evropy díváme s obavou a starostí. Pamatujeme však i na to, že z východu Evropy přichází poselství o Božím milosrdenství a podstatou tohoto poselství je výzva k důvěře a naději opřené o Boha.“

Otec Jaroslav Brož ve své promluvě zdůraznil význam Božího slova v životě křesťana na cestě jeho zrání. „Je to zvláštní,“ řekl otec Jaroslav, „všimát si v dějinách spásy a v dějinách církve, že ti, kteří se oddané a věrně řídí Božími vnuknutími, jsou stále dětmi. Boží děti nejsou nějakým způsobem zastavené

ve vývoji. Naopak, Boží děti, světci, jsou lidé, kteří byli nesmírně zralí, protože dovolili, aby sám Pán očišťoval a vedl jejich srdce. Hledme na sv. Faustynu jako na veliký vzor svatosti, ke které jsme povoláni i my a nesmíme se tohoto velkého povolání zříkat.“ Otec Brož navázal také na 90. výročí namalování prvního obrazu. Připomněl, že obraz je nástrojem k získání milosti a také že pomáhá naší slabé paměti, abychom nezapomněli na to, co pro nás Kristus udělal a k čemu nás zve.

Program pouti ke sv. Faustyně zakončil koncert kapely „Listověj“. (red)



KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:
**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.



KORUNKA S RADIEM PROGLAS



Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

*„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“*
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*



ACH, ŽIVOTE ŠEDÝ A MONOTÓNŇÍ,
KOLIK JE V TOBĚ POKLADŮ.

KAŽDÁ HODINA JE JINÁ,
TAKŽE ŠEĎ A MONOTÓNŇNOST MIZÍ,
KDYŽ SE NA VŠE DÍVÁM OČIMA VÍRY.

MILOST, KTEROU MÁM V TUTO HODINU,
SE V DALŠÍ HODINU UŽ NEZOPAKUJE.

BUDE MI DÁNA DALŠÍ HODINU,
ALE UŽ NE TA SAMÁ.
ČAS MÍJÍ A NIKDY SE NEVRACÍ.

CO V SOBĚ OBSAHUJE, SE NIKDY NEZMĚŇÍ,
OZNAČUJE TO PEČETÍ NAVĚKY.

(DENÍČEK SV. FAUSTYNY Č. 62)

*Dělíme se o Světlo,
které přišlo na svět*



NEBE NA ZEMI

Poselství Vánoc s jeho něžností a hloubkou prožívá každý z nás sice s různou intenzitou a akcenty, ale na tom zásadním se jistě shodneme: V Ježíši Kristu sestoupil Bůh na zem a s ním i jeho království neboli NEBE.

Vzpomínám si na Vánoce, kdy jsem z kazetového stropu kaple spustila na nitkách množství háčkových škrobených hvězdiček. Nacházely se ve všech výškách, takže se jimi musely sestry doslova proplétat na cestě ke své lavici. Nazvala jsem tu atrakci tenkrát „Nebe na zemi“. Samozřejmě chápu, že ne všechny tento způsob dokáže povznést ke kontemplaci Kristovy sebedarující lásky.

Mnohem lepší a všeobecně rozšířený způsob, jak tuto klíčovou událost naší spásy smyslově přiblížit, je zhotovování betlémů z různých materiálů a prvků. Při pohledu na prostotu betlémské jeskyně, a přitom vyzařující pokoj ze scény tam se odehrávající, nás naladí k vnímání nadzemského.

Díky našim komunitním oslavám Vánoc znám ještě jeden způsob, jak „Nebe na zemi“

zakusit. 24. prosince večer s námi zasedají ke stolu další lidé. Jsou jimi ti, kteří postrádají vlastní rodinu, blízkou osobu, mnozí nemají pravý domov, někdy ani střechu nad hlavou.

Tito lidé ze svých zkušeností dobře vědí, že nejsme bytostí soběstačné, nejsme pány nad životními situacemi, zakusili pád a vlastní omezenost. Jenže právě taková pozice otvírá člověka pro Boha, tam Kristus ve svém milosrdenství nachází místo. V našich štědrovečerních hostech k nám přichází Ježíš, dívá se na nás z jejich očí, je tak blízko! A s Ním i nebe!

Tito lidé nás takto obdarovávají a my je také. Tedy doufám, že i z našich očí mohou Ježíše vyčíst. Platí tu pravda, že milosrdenství není nikdy záležitostí jednostrannou, jak píše Jan Pavel II. ve své encyklice.

Sedíme kolem jednoho stolu, přes rozdílnost životních cest a osudů tvoříme jedno společenství, které bych neváhala přirovnat ke společenství tehdejších nenápadných svědků betlémské události.

Pestrost osazenstva se odráží i v pestrosti pokrmů. Měli jsme tu kromě kapříka s bramborovým salátem i oplatky s medem

a česnekem, barszcz czerwony z uszkami, kapustnicu, bobálky nebo podkrkonošské chlupačky s houbami. Samozřejmě nechybí zpěv koled.

Tedy nic zvláštního – večerní přítmi, světlo svíček, tradiční bezmasé pokrmy, jeden stůl, ticho a zpěv, úsměvy a pohledy. Nerozebíráme vznešená teologická témata, tak jako u betlémských jeslí nikdo nevedl katechezi. Jen se snažíme pozorně dívat, naslouchat a vnímat srdcem – On přichází, rodí se, obdarovává... NEBE NA ZEMI.

s. M. Ludmila Matysková ISMM

■ Několikrát jsem slavila Štědrý večer v klášteře sestřiček ISMM. Hned po příchodu jsem pocítila rovnost nás všech. Byli jsme vítáni takoví, jací jsme. Přijetí a blízkost ve společen-



Betlém s Kristem živým v eucharistii



Radost z dárků

ství byly úžasné, začalo se modlitbou, následovala večeře, zpívání, vyprávění ... byla opravdu legrace. A tou radostí jako bychom jedním dechem a jedním srdcem oslavili to nádherné tajemství Vtělení.

Ilona

■ V Domě sv. Faustyny se mi dostalo pomoci větší, než jsem očekával a než jsem si zasloužil. Díky ní mohu ve svých 62 letech začít zcela nový život. A tím i znovu prožívat Ježíšovo narození jako ony Vánoce, když jsme byli těšícími se dětmi.

Zdeněk

■ V listopadu 2023 jsem se v těžkém životním období nastěhoval do Domu sv. Faustyny. Nastaly Vánoce a já bych je zase musel trávit sám, jak to bylo rok předtím. Moje „bytné“ = řádové sestry mě ale samotného nenechaly. Pozvaly mě na Štědrý den do kláštera. Bylo nás tam takových jako já víc. Strávili jsme krásný Štědrý večer s prohlídkou kláštera a výkladem. Pak jsme byli pozváni ke štědrovečernímu stolu s tradiční českou večeří. Všichni jsme se náramně bavili zpíváním koled, a dokonce jsme byli obdarováni každý svým dárkem. Dnes cítím obrovskou vděčnost, protože zde začala nová, lepší etapa mého života. A to byl můj největší dar. Děkuji sestřičky.

Míra



BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Popelnice

ÚVAHA
O BLAHOSLAVENÉM
JANU HAVLÍKOVI

Ve středu 12. února 2025 si můžeme poprvé v liturgii připomenout bl. Jana Havlíka.

Narodil se na Slovensku, poblíž českých hranic. Kluk z chudé venkovské rodiny, který toužil být knězem. Komunisté mu v tom bránili od roku 1950 v podstatě až do jeho smrti v roce 1965. Patnáct let utrpení pro touhu po kněžství. Mohl se této touhy zříct a jeho život by asi vypadal jinak. Jenomže on to neudělal. Byl svědkem touhy, kterou mu Bůh vložil do srdce. Nezradil ji, neprodal, nevyměnil za život v komunistickém „ráji“.

Mnohé svaté v ikonografii poznáváme díky symbolům. Sv. Augustin má například hořící srdce na dlani. Sv. Petr drží klíče a občas vedle něj pobíhá kohout. Sv. Pavel má v jedné ruce knihu, v druhé meč. Sv. Florián lije vodu na hořící dům. Jaký symbol bychom zvolili pro bl. Jana Havlíka? Jelikož bl. Jan Havlík zemřel ve stoje, opřený o popelnici, někdo by možná nabídnul popelnici.

S ohledem na náš způsob života se může zdát, že popelnice si zaslouží místo v ikonografii. Není popelnice vhodným pomníkem naší doby, podobně jako pro středo-

věk středověké katedrály? Není pohled na mrtvého člověka u popelnice silným impulzem k zamyšlení? Co všechno svět odmítá? Co už nechce, protože si myslí, že to už nikdy nebude potřebovat, a proto do popelnice patří starý svět, jeho hodnoty, podoba a víra. A Jan Havlík se svou touhou po kněžství.

Jenomže symbol popelnice, jakkoliv má své dramatické místo v příběhu Jana Havlíka, není ani začátkem, ani koncem a ani nezahrnuje to, co v životě Jana Havlíka bylo podstatné. Popelnice a to, co v ní je, je spíš problémem pro svět než pro bl. Jana Havlíka. To svět je ochuzen o to, co odmítá a co do popelnice hází. To svět rychle zestárne bez lásky, touhy a víry v Boha – toho ohně, který hořel v srdci Jana Havlíka.

Naštěstí tento oheň touhy po kněžství a po Bohu i dnes stále hoří v srdcích mnoha lidí. Oni jsou šancí pro svět. Tváří v tvář popelnici dnešního světa pamatujeme na to, že i Kristus byl vyhozen mimo město, aby tam zemřel. Měl to být konec, ale nebyl. Naopak, byl to začátek. Bl. Jan Havlík se sv. Pavlem svědčí: „Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtnýchvstání.“ (Flp 3,10)

Bl. Jan Havlík není první a ani poslední, kdo rozumí tomu, že dějiny, hodina za hodinou, den za dnem, míří vstříc Pánu. Proto neváhá svůj život položit kvůli Kristu. A není v tom sám. 12. února nevzpomínáme jen na bl. Jana Havlíka, ale také na Sv. Eulálii, umučenou ve 14 letech pro svou víru, na 49 mučedníků z Kartága, kteří zemřeli během pronásledování za císaře Diokleciána, na Tomáše Hemmerforda, Jakuba Fenna, Jana Nuttera, Jana Mundena a br. Jiřího Haydocka popravené v 16. století společně s více než 80 dalšími mučedníky za víru.



Aby cizinci dobře zapadli do společnosti, musí absolvovat test z českých reálií. V něm musí zodpovědět otázku, jaký odpad patří do jednotlivých barevných popelnic. Dnešní společnost je totiž velmi citlivá na to, aby člověk svět nezašpinil. Co by nám tak k tomu řekl bl. Jan Havlík opřený o popelnicí?

P. Wojciech Zubkowicz, SAC



Blahoslavený Jan Havlík

Narodil se 12. února 1928 v obci Dubovce. Koncem srpna 1949 vstoupil do noviciátu v rámci Misijní společnosti sv. Vincenta de Paul. Když se o rok později komunistická politická moc rozhodla zlikvidovat řeholní řády, byl se spolubratry na tři měsíce deportován na stavbu přehrady u Púchova. Tajně studoval při zaměstnání teologii a pokračoval v seminární formaci u vinentinů.

V říjnu 1951 ho spolu s ostatními novicemi zatkla komunistická tajná policie StB. Strávil 15 měsíců ve vyšetřovací vazbě, kde se častým mučením snažili od něj získat „přiznání“ k protistátní činnosti. Nejdříve byl odsouzen k deseti letům vězení za vlastizradu, trest mu pak zpřísnili o jeden rok za misijní službu mezi spoluvězni.

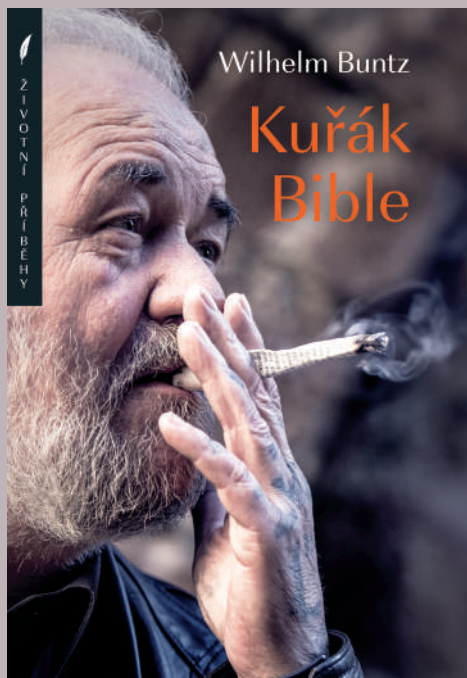
Pracoval v Jáchymovských uranových dolech, poté byl vězněn v Praze Ruzyni, kde se stal terčem psychického týrání.

Jeho celkový zdravotní stav byl v roce 1960 natolik špatný, že musel být převezen do vězeňské nemocnice ve Valdicích. Po několika měsících byl přemístěn do vězeňské nemocnice v Ilavě.

V říjnu 1962 byl sice propuštěn na svobodu, ale ve špatném zdravotním stavu, v důsledku fyzického trápení i psychických stresů.

Jan Havlík zemřel náhle 27. prosince 1965 ve věku 37 let v dopoledních hodinách na ulici a bez svědků. Našli ho při vynášení popela v jedné ze skalických uliček, poloopřehného o domovní popelnicce.

(pastorace.cz)



Můj pohled přitahovaly tmavé dřevěné dveře, protože muže, který jimi v tom okamžiku procházel, jsem znal. Kráčel hluboko sehnutý jako pod těžkým břemenem, vlasy měl šedivější, než jsem je doposavad viděl. Jeho už tak zbrázděná tvář se mi zdála ještě rozpukanější než předtím. Ruce, kterými mě celé roky mlátil, měl svráštělé, vráscité a staré. Jeho pohled směřoval dolů, ale vycítil jsem, že v něm nebyla žádná vřelost, žádné slitování, žádné pochopení – jen chladné zoufalství. Ten muž byl můj otec.

Zamrazilo mě. Jak se na toto přelíčení otec dostal? Co řekne? Může o mně vypovědět něco dobrého? Přece jen to je můj otec!

Dovedli ho na lavici svědků a podrobili obvyklým formalitám. Pak se ho soudce přímo-

čaře zeptal: „Pane Buntzi, vyslechli jsme přes sto svědků. Žádný z nich nedokázal o obžalovaném říci nic příznivého. Něco takového ale přece existovat musí, nebo ne? Můžete říci něco pozitivního o svém synovi?“

Otec mlčel. Celé vteřiny. Možná dokonce celé minuty. Potom obrátil pohled ke mně, pohlédl na mě smutnými, chladnými očima a řekl: „Ne. Není nic pozitivního, co bych mohl o svém synovi říci. Máme z něho strach. Jsme naprosto vyřízení, jsme úplně na dně. Moje žena se pomůže, jakmile jen slyší jméno Helme. Jeho sourozenci se před ním třesou strachy. Nemůžeme spát. Tenhle kluk je naše noční můra.“

Odpověděl jsem mu stejně chladným pohledem. V jeho tváři jsem však zachytil něco, co jsem u něj ještě nikdy předtím neviděl: V jednom oku mu visela slza, nakonec se uvolnila a skanula mu po tváři. Následovala druhá. A ještě jedna. Můj otec plakal. Tenhle starý válečník, tenhle neúprosný a surový muž... plakal. Projel mnou nepopsatelný pocit. Byl jsem hluboce pohnut a zároveň zcela zmaten. Může to být vůbec pravda? Je možné, aby tenhle velký patriarcha, který vždycky věděl, co je třeba dělat, byl takhle na dně?

Otec zvedl ruku, osušil si obličej a pomalu se otočil k soudcovské lavici. Celá soudní síň zatajila dech, bylo by slyšet spadnout špendlík. „Vážený soudce,“ pokračoval zlomeným hlasem, „mám jedno přání!“ Slzy mu znovu vytryskly z očí.

Soudce zvedl obočí: „No, nejsme zde proto, abychom plnili přání, ale ...“ Soudce se na několik vteřin odmlčel, jako by přemýšlel. „Tak tedy řekněte, co si přejete, pane Buntzi!“

„Prosím, pane soudce,“ odpověděl otec tiše, téměř neslyšně, neustále přerušován tím, jak polykal slzy, „prosím, zaveďte znovu trest smrti.“

Úryvek z knihy Wilhelma Buntze „Kuřák Bible“. Paulínky 2023, str. 264, 120x185mm, brož., cena cca 276 Kč. Knihu lze objednat na www.paulinky.cz, emailem: knihkupectvi@paulinky.cz, tel: 224 818 757, 733 755 999 nebo koupit v knihkupectví sester Paulínek (Jungmannovo nám. 18, Praha 1, po-so od 9.00 do 18.00 hod.)

Zahájení noviciátu pallotínů

Pánovo slovo „Pojď za mnou“ zaznívá také dnes, i když z Písma svatého víme, že každého člověka Bůh povolává trochu jinak. Kdo v sobě slyší Boží hlas, snaží se mu naslouchat. Přijde čas, kdy člověk ve svém srdci cítí, na jakou cestu ho možná Bůh zve. Chce to zkusit. Proto se obrátí na církev, ať mu církev pomůže poznat, zda je tato cesta správná.



Novici 2024–2025

Pokud se někdo rozhodne, že by se chtěl stát řeholním bratrem nebo knězem a připojit se k pallotínům, může podat žádost a nastoupit do postulátu. Postulát trvá cca měsíc a po něm, se souhlasem představeného pallotínů, kandidát začne noviciát. Noviciát se nachází ve městě Żabkowice Śląskie v Polsku a trvá dva roky, s tím, že pro kandidáty na kněze je druhý rok noviciátu zároveň prvním rokem šestiletého filozoficko-teologického studia. Studium probíhá v semináři otců pallotínů v Ołtarzewie u Varšavy. V závěru semináře kandidát skládá věčné sliby, potom přijme jáhenské svěcení a po necelém roce kněžské svěcení.

Jako každý rok, také v roce 2024 byl noviciát zahájen 15. září. Tři kandidáti začali svůj noviciát exerciciemi. Kněz, který vede novice (mistr noviců) společně se spirituálem noviců je uvedl do nové reality, sezná-



Noviciát - čas modlitby a setkání

mil s domem a programem dne. Program dne napodobuje program dne v semináři. Novici začínají den modlitbou. Podle toho, který je den týdne, dopoledne jsou přednášky, po obědě práce, čas pro výuku nebo volno. Den končí modlitbou, večer je čas pro sebe nebo pro společná setkání.

V noviciátu je už tradicí, že pallotiniští novici se pravidelně zúčastňují modlitebního bdění u sester klarisek, které mají v Żabkowicach Śląskich svůj klášter. Koncem září 2024 jeli novici také pomáhat lidem do oblastí postižených povodněmi.



...a pomoci bližním, např. při povodních

Noviciát je sice časem odosobnění, protože je to čas rozeznávání, zda je to ta správná cesta. Novic poznává sám sebe, poznává řád pallotínů a řád pallotínů poznává novice. Pallotini nejsou však vázáni k místu, proto ani noviciát není stále a úplně odosobněným a uzavřeným prostorem. Novici jezdí společně na výlety, na kolech, na hory, navštěvují poutní místa nebo pallotinské komunity. Během noviciátu přijímají různé hosty, udržují také kontakt se svou původní rodinou. (red)



Setkání kustodů poutních míst Božího milosrdenství

Ve dnech 4.–5. listopadu 2024 se na poutním místě Božího milosrdenství v Krakově – Lagiewnikach uskutečnilo druhé setkání kněží pečujících o poutní místa Božího milosrdenství. Setkání obohatil P. Etienne Kern, rektor poutního místa Nejsvětějšího Srdce Páně v Paray-le-Monial ve Francii. P. Etienne ve svém vystoupení upozornil na souznění úcty k Srdci Páně a úcty k Božímu milosrdenství.

Inspirací k zamyšlení nad úctou k Srdci Páně byla také encyklika Sv. otce Františka „Dilexit nos“ (Míloval nás) věnovaná úctě k Srdci Páně, kterou Sv. otec vydal v tomto roce. Encykliku Sv. otec vydal k příležitosti 350. výročí zjevení sv. Markéty Marii Alacoque, které započalo úctu k Srdci Páně. Ve své encyklice papež František vzpomíná na sv. Faustynu jako na tu,

kteřá díky své duchovní zkušenosti „znovu oživila úctu k Srdci Páně“ (srov. Dilexit nos, 149). Během setkání velmi zajímavým způsobem vyprávěl o úctě k Božímu milosrdenství prof. Andrzej Witko z Krakova. Otec Witko upozornil mimo jiné na příslib Pána Ježíše týkající se Korunky k Božímu milosrdenství, který je také důkazem veliké lásky Boha k člověku. Pán Ježíš slíbil, že pokud se někdo aspoň jednou pomodlí Korunku u postele umírajícího člověka, tento člověk obdrží milost obrácení. Tento příslib je o to zajímavější, že nijak nespecifikuje a neomezuje, kdo tuto milost může obdržet. Například se často stává, že umírající člověk je v bezvědomí...

Setkání začalo v bazilice mší svatou, kterou sloužil otec biskup Jan Zajac, emeritní rektor poutního místa v Krakově, a skončilo mší svatou, kterou celebroidl otec biskup Henryk Ciereszko, odborník na život bl. Michala Sopočka, který vedl jeho proces blahorečení a který ve Svatém roce milosrdenství (2016) přivezl do Slavkovic ostatky bl. Michala Sopočka. (red)

V. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Ve dnech 23.–25. 5. 2025 se uskuteční V. kongres o BM, na který Vás srdečně zveme. Program připravujeme. Jeho podrobnou podobu zveřejníme v prvním čísle „Apoštola“, které vyjde v dubnu 2025, a na stránkách: www.kongres.slavkovice.cz a www.slavkovice.cz.

■ Kongres začne v pátek 23. 5. 2025. V 17.00 hod. bude mše sv., kterou bude sloužit otec biskup Vojtěch Cikrle. Program bude pokračovat v pátek večer a skončí celonoční adorací za dobré plody kongresu. V sobotu a v neděli dopoledne se budou konat přednášky v kulturním domě v Radňovicích

u Nového Města na Moravě. V sobotu 24. 5. bude v 16.00 hod. mše svatá spojená s předáním ostatků bl. Richarda Henkese do kostela ve Slavkovicích. Kongres završí mše svatá v neděli 25. 5. 2025, kterou v 15.00 hod. bude sloužit otec biskup Pavel Konzbul. Máme velkou radost, že při této mši sv. otec biskup ustanoví kostel ve Slavkovicích poutní svatyní Božího milosrdenství.

Přihlásit se na kongres nebo nezávazně získat informace o ubytování a stravování můžete na tel. č.: 774 627 639 (po 16.00 hod.) nebo email: kongres2025@seznam.cz

SVATÝ ROK 2025 VE SLAVKOVICÍCH



Zveme vás během Svatého roku do Slavkovic. Program poutí není ještě úplně připravený, přinášíme vám však, co už víme.

Hlavní poutě:

- 27. 4. Svátek BM (mše sv.: 10.30 slouží P. Max Kašparů, 15.00 slouží Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius v ČR, 19.00 slouží o. pallotini za zemřelé členy „Knihy milosrdenství“),
- 5. 10. Pouť ke sv. Faustyně, mše sv. v 15.00 hod.
- Pěší pouť se bude konat ve dnech 19.–26. 7.

Více informací a přihlášky na pouť najdete na www.pout.cz. Ve dnech 25.–26. 7. proběhne Setkání poutníků, kterého se zúčastní Mons. Jan Zajac, emeritní biskup krakovský, emeritní rektor poutního místa v Krakově – Łagiewnikach.

Hlavní dny modliteb za diecéze

(od 10.00 do 17.00 hod. adorace s možností svátosti smíření, v 17.00 hod. mše sv.):

18. 1. Za Apoštolský exarchát / P. Max Kašparů
15. 2. Za osoby zasvěcené Bohu. Mše sv. s novokněžským požehnáním / o. Petr Šarovec, OFM.Cap.
15. 3. Za arcidiecézi olomouckou
12. 4. Za arcidiecézi pražskou / Mons. Zdenek Wasserbauer, pomocný biskup pražský
17. 5. Za diecézi královéhradeckou / Mons. Jan Paseka, generální vikář
21. 6. Za diecézi brněnskou / P. Pavel Šenkyřík, biskupský vikář pro pastorační
20. 9. Za diecézi litoměřickou / Mons. Radek Jurnečka, generální vikář
18. 10. Za diecézi ostravsko-opavskou / Mons. Mgr. Jan Czudek, Th.D., generální vikář
15. 11. Za diecézi plzeňskou
20. 12. Za diecézi českobudějovickou / Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický



NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

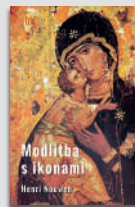
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz■ *Costanza Signorelli***Chlapec, který si hrál s anděly**

Životní příběh malého chlapce, který několik měsíců před svou smrtí začal u svého lůžka vídat anděly, Pannu Marii i samotného Ježíše, ačkoli ho k víře nikdy nikdo nevedl. • brož., 192 s., 249 Kč

■ *Henri Nouwen***Modlitba s ikonami**

Světově známý autor uvádí čtenáře do své zkušenosti modlitby s ikonami na příkladu čtyř slavných ruských ikon (*Nejsvětější Trojice, Panna Maria Vladimírská, Kristus ze Zvenigorodu a Soslání Ducha Svatého*), které mocně zasáhly do jeho života a osvětlily mu samu podstatu křesťanské zvěsti. Součástí knihy jsou i samostatné kartičky s uvedenými ikonami. • brož., 96 s., 179 Kč

■ *Paul Glynn***Píseň pro Nagasaki** *Příběh konvertity Takašiho Nagae*

Takaši Nagai (1908–1951) je považován za „Gándhího Japonska“. Byl to lékař a vědec, průkopník radiologie v Japonsku. V mládí konvertoval z ateismu ke křesťanství. Byl jedním z mála přeživších jaderné katastrofy z 9. srpna 1945. Dnes už probíhá proces jeho blahorečení. Předmluvu ke knize napsal slavný japonský autor Šúsaku Endó. • brož., 368 s., 399 Kč

■ *Jean-Baptiste a Marie Maillard***Boží kluk Carlo Acutis**

Převyprávěný životní příběh Carla Acutise pro děti školního věku s barevnými ilustracemi. • váz., 80 s., 345 Kč

■ *Fulvia Degl'Innocenti – Manuela Leporesi***První živý betlém**

Ilustrovaná publikace pro děti od 5 let vypráví příběh o tom, jak sv. František z Asissi postavil před 800 lety (1223) úplně první betlém na světě a jak se tato událost stala součástí oslav vánočních svátků. • váz., 24 s., 279 Kč





JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.
Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz



BOHOSLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pout k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

NABÍZÍME STOLNÍ KALENDÁŘ CENTRA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ NA ROK 2025



V kalendáři najdete informace o bohoslužbách, hodinách zpovědání, poutích a dění u poutního kostela ve Slavkovicích. Tyto informace jsou přehledně umístěny u každého dne. V kalendáři najdete také upozornění na události související s úctou k Božímu milosrdenství. Liturgický kalendář je přizpůsobený poutnímu kostelu ve Slavkovicích.

Cena kalendáře není stanovena. Je to dobrovolný příspěvek na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Příspěvek za kalendář můžete pomoci přiložené složenkou, kterou vám posíláme.



Kalendář můžete objednat: • tel: 774 521 531
• e-mailem: objednavky@apostol.cz